

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **L. K. Ch.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2005, č. j. 60 Az 92/2004 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem Ostravě ze dne 30. 5. 2005, č. j. 60 Az 92/2004 - 23 zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 4. 2004, č. j. OAM-1540/VL-20-05-2004, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že vycházel z toho, co stěžovatelka uváděla ve vlastnoručně psaném prohlášení, žádosti o udělení azylu a v pohovoru k této žádosti. Podle jejího tvrzení byly jediným důvodem, který ji vedl k opuštění vlasti, osobní problémy s manželem, jenž požíval alkohol a drogy, vymáhal od ní peníze a fyzicky ji napadal. Krajský soud proto dovedl, že ministerstvo opodstatněně zamítlo žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou, protože neopustila svou vlast z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má ve smyslu § 12 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka uvedla, že ji obsahově opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítala, že podle Zprávy o dodržování lidských práv za rok 1999, kterou vydalo Ministerstvo zahraničních věcí USA dne 25. 2. 2000, přetrvávají ve Vietnamu vážné problémy v dodržování lidských práv, vláda pokračuje v porušování základních politických a náboženských svobod a vězní občany za pokojné vyjadřování politických a náboženských názorů. Sama má rovněž strach z politického pronásledování. V případě návratu do země původu má obavy o svůj život, protože by byla ohrožena její svoboda pro politické přesvědčení a jelikož by se legálně

nevrátila, byla by okamžitě uvězněna. Není pravdou, že návrat emigrantů je ve Vietnamu považován za přínosný. Je tomu tak jediné v tom případě, pokud se navrátilci podrobí dobrovolně či násilím následné komunistické propagandě. Je proto přesvědčena, že nenaplnuje zákonné podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jestliže podle ministerstva nemá nárok na udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, bylo jí možno udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Uvedené pochybení má však základ v nedodržení zásady individuálního posouzení její žádosti. Krajský soud totiž vycházel jen z podkladů prvostupňového správního orgánu, který nechtěl přiměřeným způsobem zjistit a prokázat její pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Je tomu tak proto, že pohovor s ní vedený byl pouhou formalitou a otázky jí kladené byly sugestivní a kapciózní. Tlumočník evidentně spolupracoval s ministerstvem místo toho, aby jí pomáhal s překonáváním pro ní těžkých překážek. Přes tyto skutečnosti věřila v dobrou víru jí pomoci, a proto se nechala svést k obsahu pohovoru, jež s ní „měl být vytvořen“. Stěžovatelka současně požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, aby mohla na území České republiky vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jejím mimořádném opravném prostředku. Z těchto důvodů se domáhala, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky, a také na obsah vydaného správního rozhodnutí. Především uvedlo, že stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla žádný důvod své žádosti, který by se dal podřadit taxativně vymezeným zákonným podmínkám ustanovení § 12 zákona o azylu. Ministerstvo proto shledalo podmínky pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Co se týká posuzování humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, odkázalo v tomto případě na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 69), z níž vyplývá, že výrok o udělení či neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu by měl opodstatnění v rozhodnutí správního orgánu pouze za situace, pokud by rozhodoval o udělení či neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo. Ministerstvo proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, stejně jako návrh na přiznání odkladného účinku.

Z podnětu kasační stížnosti lze napadený rozsudek krajského soudu přezkoumat v mezích daných ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. za předpokladu, že kasační stížnost je přípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody než které jsou uvedeny v § 103 nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné, zatímco ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí krajského soudu, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém

rozhodování nepřihlíží (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004).

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a f) návrh výroku rozsudku.

Žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí ministerstva nesplňuje náležitosti podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Je tomu tak proto, že v ní stěžovatelka toliko zcela obecně, bez skutkové a právní konkretizace uvedla, že „dne 19. 4. 2004 obdržela rozhodnutí, jímž ministerstvo vnitřně nevyhovělo žádosti o udělení azylu ... navrhuje proto přihlídnout ke skutečnostem, které uvedla jako důvod své žádosti o azyl ... pro důvody o kterých již vypovídala očekává pomoc ... nechce se vrátit do Vietnamu ... k životu bez svobody a lidských práv ... proto žádá o azyl na území České republiky“.

Za tohoto stavu krajský soud zcela nadstandardně věcně přezkoumal napadené správní rozhodnutí a žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. s odůvodněním, že jediným důvodem, který vedl stěžovatelku k opuštění vlasti, byly její osobní problémy s manželem a tyto skutečnosti nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu.

V kasační stížnosti vytýká stěžovatelka krajskému soudu, že při svém rozhodování nevzal v úvahu Zprávu o dodržování lidských práv za rok 1999, kterou vydalo Ministerstvo zahraničních věcí USA dne 25. 2. 2000, z níž vyplývá, že ve Vietnamu přetrvávají vážné problémy v dodržování lidských práv, vláda pokračuje v porušování základních politických a náboženských svobod a že vězni občany za pokojné vyjadřování politických a náboženských názorů a poukazuje na to, že má strach z politického pronásledování, že v případě návratu do země původu má obavy o svůj život, neboť by byla ohrožena její svoboda pro politické přesvědčení a jelikož by se legálně nevrátila, byla by okamžitě uvězněna. Proto vyjádřila přesvědčení, že nenaplnuje zákonné podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a jestliže podle ministerstva nemá nárok na udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, bylo jí možno udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14 citovaného zákona.

Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby zjistil, že v ní stěžovatelka nevytýkala žádnou z tvrzených vad v rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a potažmo k neudělení azylu podle ustanovení § 12 nebo 14 zákona o azylu. Stejně tak nevytýkala žádnou vadu ve vztahu ohledně existence překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, ačkoliv tak mohla učinit bez jakýchkoliv problémů, pokud by měla za to, že jde o správní rozhodnutí nezákonné. Není proto možné uplatňovat tyto námitky až v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, když je stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, kde tak mohla učinit. Uvedené námitky kasační stížnosti jsou proto nepřipustným novým právním důvodem, protože ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňovala jiné právní důvody

než které uplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohla

Stejně tak je ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná námitka, v níž stěžovatelka tvrdí, že krajský soud vycházel jen z podkladů prvostupňového správního orgánu, který nechtěl přiměřeným způsobem zjistit a prokázat její pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť pohovor s ní vedený byl pouhou formalitou, otázky jí kladené byly sugestivní a kapciózní a tlumočník evidentně spolupracoval se správním orgánem místo toho, aby jí pomáhal s překonáváním pro ní těžkých překážek. Také tyto tvrzené vady stěžovatelka v žalobě neuváděla a nevytýkala, ačkoliv tak učinit mohla, pokud by měla za to, že v jejich důsledku je správní rozhodnutí nezákonné. Uvedené námitky jsou proto rovněž nepřipustným novým právním důvodem.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřipustnost odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.].

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu